

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SZa/11/2016
Identifikačné číslo spisu:	1016200632
Dátum vydania rozhodnutia:	03.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1016200632.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Igora Belka v právnej veci navrhovateľa: Z. B. Z., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Irak, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica, Sládkovičova 25, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. PPZ-HCP-BB5-7-006/2016-AV zo dňa 17.03.2016, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/34/2016-45 zo dňa 22.04.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/34/2016-45 zo dňa 22. apríla 2016 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. PPZ-HCP-BB5-7-006/2016-AV zo dňa 17.03.2016, ktorým odporca rozhodol o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“), do 17.09.2016 a navrhovateľ bol ponechaný v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove. Navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd uviedol, že po preskúmaní rozhodnutia odporcu v medziach námietok uplatnených navrhovateľom dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť.

K námietke, podľa ktorej odporca neskúmal účel samotného predĺženia lehoty zaistenia, nakoľko jeho vyhostenie do Maďarska nie je možné, resp. že odporca i napriek tomu, že sa mu nepodarilo navrátiť

navrhovateľa na maďarské územie v rámci uzatvorenej readmisnej dohody sa snaží vyhostiť ho do Iraku a to i napriek tomu, že vyhost'ovacím rozhodnutím bola ako krajiny vyhostenia určená Maďarská republika uviedol, že nie je dôvodná.

Z obsahu spisu odporcu mal za zjavné, že Maďarsko odmietlo listom z 24.09.2015 readmisiu navrhovateľa na maďarské územie. Teda nie vyhostenie navrhovateľa. Vo veci vyhostenia navrhovateľa maďarská strana konajúcemu ÚPZC zatiaľ neodpovedala. Čiže ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia maďarská strana nevyhlúčila realizáciu vyhostenia na jej územie. Ako to je tiež zrejmé z obsahu spisu odporcu, nenachádza sa v ňom žiaden doklad svedčiaci o tom, že by sa odporca snažil vyhostiť navrhovateľa do Iraku, teda do krajiny, ktorú navrhovateľ označil za krajinu svojej štátnej príslušnosti.

K námietke, podľa ktorej odporca neskúmal a neodôvodnil v napadnutom rozhodnutí riziko úteku navrhovateľa uviedol, že aj táto námietka nie je dôvodná. Uviedol, že predmetom napadnutého rozhodnutia nie je zaistenie navrhovateľa ako také, ale predĺženie doby už existujúceho zaistenia. Zdôraznil, že riziko úteku navrhovateľa bolo právoplatne preskúmané tunajším a aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky v konaní o odvolaní navrhovateľa voči samotnému rozhodnutiu o jeho zaistení PPZ-HCP-BB5-24-013/2015-AV z 18.09.2015. Skonštatoval, že dôvody zaistenia - včítane preukázania rizika úteku - bolo preukázané. S poukazom na uvedené už nebolo potrebné opätovne vyhodnocovať riziko úteku navrhovateľa, naviac ak na pomeroch nedošlo k žiadnej zmene, pretože po posúdení dôvodnosti navrhovateľovho zaistenia (rozhodnutím odporcu z 18.09.2015) bol navrhovateľ nepretržite zaistený.

Námietku, podľa ktorej odporca v priebehu doterajšieho zaistenia nevybavil vydanie CD ani NCD a teda vydanie dočasnej priepustky (*laisser - passer*) nie je možné, označil za nedôvodnú. Predovšetkým poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ na strane jednej poukazuje na skutočnosť, že odporca nevybavil doposiaľ vydanie CD, resp. NCD (v dôsledku čoho vydanie dočasnej priepustky nie je možné), na strane druhej však odignoroval skutočnosť, že sa tak stalo výlučne z dôvodu, že opakovane odmietal spoluprácu, nevyhnutnú k zabezpečeniu týchto dokladov. Ako to vyplýva z obsahu spisu odporcu, tento i napriek prezentovanej nespolupráci navrhovateľa vykonáva úkony, smerujúce k stotožneniu osoby navrhovateľa. Jednoznačne o tom svedčí napr. žiadosť odporcu (resp. ÚPZC) adresovaná NÚ Interpol Bratislava. Tento proces je však vo všeobecnosti (ako to je súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti) časovo náročný - ako to už bolo uvedené, spôsobený samotným navrhovateľom. Ak by navrhovateľ pri vydaní CD, resp. NCD náležite spolupracoval, možno predpokladať bezproblémové vydanie jedného z týchto dokladov na to príslušným zastupiteľským úradom. I keď aj samotnému vydaniu takéhoto dokladu predchádza potrebné overenie totožnosti vydávajúcim zastupiteľským úradom.

Námietku, podľa ktorej nespoluprácu navrhovateľa pri vyplnení dotazníka (ako podkladu pre vydanie CD, NCD) nie je možné považovať ako dôvod, pre ktorý sa nerealizovalo vyhostenie bola podľa názoru súdu absolútne účelnou a naviac nelogickou. V každom štáte predchádza vydaniu cestovného dokladu preukázanie totožnosti žiadateľa o vydanie takéhoto dokladu, ktorá požiadavka je bez akýchkoľvek pochyb legálnou. Ak teda navrhovateľ tvrdí, že jeho nespolupráca pri zabezpečení vydania CD, resp. NCD nemôže byť dôvodom nerealizovania jeho vyhostenia, tak takýto myšlienkový pochod navrhovateľa je podľa názoru súdu absurdným.

K námietke, podľa ktorej odporca neskúmal prekážky vyhostenia navrhovateľa do domovskej krajiny, resp. že úkony smerujúce k realizácii vyhostenia nezodpovedajú výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení považoval za potrebné poukázať na skutočnosť, že zatiaľ nebolo povinnosťou odporcu skúmať ev. prekážku vyhostenia navrhovateľa do Iraku ako prezentovanej krajiny jeho pôvodu, nakoľko odporca jeho vyhostenie do tejto krajiny nerealizuje a to jednak s poukazom na právoplatné vyhost'ovacie rozhodnutie, ako aj s poukazom na vykonávané úkony. Skutočnosť, že odporca sa cestou irackého zastupiteľského úradu snaží zabezpečiť vydanie CD, resp. NCD pre navrhovateľa nie je možné vyhodnotiť ako konanie, smerujúce k vyhosteniu navrhovateľa do Iraku.

Poznamenal, že odporca prostredníctvom ÚPZC vykonáva úkony, smerujúce predovšetkým k

zabezpečení osobných dokladov navrhovateľa (CD, NCD), ktorých existencia je zjavne predpokladom k tomu, aby k faktickému vyhosteniu navrhovateľa vôbec došlo. Podľa názoru súdu odporca zistil v dostatočnej miere stav veci, v dôsledku ktorého získal potrebnú masu informácií, odôvodňujúcich vydania napadnutého rozhodnutia.

Záverom vyhodnotenia navrhovateľom vznesených námietok krajský súd poukázal na skutočnosť, že výlučne zavinením navrhovateľa (spočívajúcim v odmietaní jeho spolupráce pri úkonoch stotožnenia jeho osoby - vyplnenie a podpísanie dotazníka obsahujúceho jednak jeho žiadosť o vydanie CD, NCD a jednak osobné údaje) doposiaľ nedošlo k vytvoreniu elementárnych predpokladov vydania týchto cestovných dokladov. V dôsledku toho je časovo náročný postup získania a overenia takýchto údajov cestou Interpolu ako aj (v prípade ich získania) následný postup príslušného zastupiteľského úradu. K predĺženiu lehoty zaistenia navrhovateľa teda podľa súdu prvého stupňa nedošlo nečinnosťou či liknavosťou odporcu, ale zámerným konaním navrhovateľa. O dôvodoch takéhoto správania navrhovateľa poznamenal, že sa o nich možno iba domnievať - môže to byť napr. jeho obava, že sa jeho doterajšie tvrdenia týkajúce sa jeho osobných údajov nepotvrdia, alebo možno úmysel znemožniť (zmarit) postup slovenských orgánov realizovaný voči nemu postupom podľa zákona o pobyte cudzincov.

Pretože navrhovateľom vznesené námietky nepovažoval krajský súd za dôvodné, dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako správne a zákonné.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že rozsudok krajského súdu považuje za nezákonný a nesprávny z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) a písm. d) O.s.p., t. j. súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V ďalšom uviedol, že rozhodnutie krajského súdu považuje za nesprávne z nasledujúcich dôvodov:

1. Námietka neúčelnosti predĺženia lehoty zaistenia a porušenia princípu právnej istoty

Uviedol, že už v oprávnom prostriedku zo dňa 31.03.2016 namietal, že odporca neskúmal účel predĺženia lehoty jeho zaistenia, nakoľko jeho vyhostenie do Maďarska nie je možné, pretože Maďarská republika svojou odpoveďou zo dňa 16.10.2015 odmietla jeho prevzatie na základe medzinárodnej zmluvy o readmisii osôb na spoločnej hranici. Ďalej namietal, že samotné úkony smerujúce k realizácii výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení, za účelom výkonu ktorého bol zaistený, nezodpovedajú výroku rozhodnutia a tým pádom dochádza k porušovaniu princípu právnej istoty a predvídateľnosti práva obsiahnutému v čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Postup odporcu predstavuje podľa navrhovateľa pochybenie, ktoré samo o sebe odôvodňuje zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Vyjadril nesúhlas so záverom krajského súdu ohľadom námietky neskúmania účelu predĺženia zaistenia s tým, že mal za to, že krajský súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

Nesprávne právne posúdenie podľa navrhovateľa spočívalo v tom, že výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení podľa § 84 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar zabezpečí, ak má byť štátny príslušník tretej krajiny podľa medzinárodnej zmluvy vrátený na územie zmluvného štátu. Zákon o pobyte cudzincov v tomto prípade exemplifikatívne poukazuje na bilaterálne medzinárodné zmluvy o readmisii osôb. Návrat na základe readmisnej dohody sa chápe iba ako jeden z možných spôsobov výkonu vyhostenia. Readmisná zmluva upravuje iba vzťahy medzi krajinami a zjednodušuje konania, na základe ktorých krajiny vracajú a prijímajú späť ako svojich vlastných štátnych príslušníkov, tak štátnych príslušníkov iných krajín.

Aj samotná Dohoda medzi vládou SR a vládou Maďarskej republiky o readmisii osôb na spoločnej hranici uvádza, že cieľom uzavretia tejto dohody je vzájomné uľahčenie odovzdávania a prijímania osôb protiprávne sa zdržiavajúcich na zemi štátu druhej zmluvnej strany. Preto, čo sa týka práv a záujmov jednotlivca, návrat na základe readmisie sa chápe vo všeobecnom kontexte procesu návratu - konania o administratívnom vyhostení. Individuálne rozhodnutie o návrate na tento účel by sa malo vydať a základnou podmienkou pre zaistenie/predĺženie lehoty zaistenia musí byť vykonateľné rozhodnutie o administratívnom vyhostení, až keď sa uplatňuje readmisná dohoda.

V prípade navrhovateľa odporca vydal rozhodnutie č. k.: PPZ-HCP-BB5-24J512/2015-AV zo dňa 18.09.2015 za účelom administratívneho vyhostenia navrhovateľa do Maďarskej republiky, ako krajiny, z ktorej neoprávnene pricestoval na územie Slovenskej republiky. Na základe skutočnosti, že navrhovateľ neoprávnene pricestoval na územie Slovenskej republiky z Maďarska, odporca ako prvý úkon po vydaní rozhodnutia o administratívnom vyhostení a rozhodnutia o zaistení, už dňa 18.09.2015 v čase o 16.30 adresoval príslušnému maďarskému orgánu žiadosť o readmisiu navrhovateľa v zmysle čl. 4 Protokolu vyššie spomenutej dohody medzi vládou SR a Maďarska evidovanú pod č. PPZ-HCP-BB5-24-016/2015.

Z uvedeného navrhovateľ vyvodil, že hoci odporca vydal rozhodnutie o administratívnom vyhostení, tak toto vyhostenie mal v úmysle realizovať prostredníctvom readmisie, inak by samotnú žiadosť o readmisiu neodoslal hodinu a pol po vydaní rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Odpoveď na jeho žiadosť o readmisiu mu bola v preklade do slovenského jazyka doručená už dňa 16.10.2015 zo strany maďarského úradu pre imigráciu a štátne občianstvo, kde sa uvádza, že odovzdanie navrhovateľa na základe readmisnej dohody nebude možné, a to z dôvodu, že nebolo hodnoverným spôsobom preukázané, že by na územie Slovenskej republiky neoprávnene vstúpil z územia Maďarskej republiky. Navrhovateľ dodal, že túto skutočnosť doložil v prílohe č. 3 k opravnému prostriedku proti rozhodnutiu o predĺžení lehoty zaistenia, na základe čoho argumentoval, že samotný účel jeho zaistenia dávno pominul.

Navrhovateľ oproti odporcovi a krajskému súdu zastáva názor, že hoci ÚPZC Medved'ov do dnešného dňa neobdržalo odpoveď z Maďarska vo veci jeho vyhostenia, ale samotný odporca takúto odpoveď obdržal a to vo vzťahu k jeho žiadosti o readmisiu zo dňa 18.09.2015. Keďže readmisia predstavuje len spôsob výkonu administratívneho vyhostenia procesne zjednodušenou a rýchlejšou formou na základe bilaterálnej medzinárodnej zmluvy medzi príslušnými zmluvnými štátmi, odporca ako ani krajský súd preto nemôžu ďalej tvrdiť, že úkony uskutočňované zo strany ÚPZC Medved'ov smerujúce k vyhosteniu navrhovateľa do Maďarska sú naďalej efektívne a účelné.

Navrhovateľ mal za to, že ak ho Maďarsko odmietlo prijať na základe readmisie z dôvodu, že nebolo hodnoverným spôsobom preukázané, že by na územie Slovenskej republiky neoprávnene vstúpil z územia Maďarska, tak Maďarsko, ako krajina tranzitu v jeho prípade, nebude súhlasiť s tým, aby bol na ich územie vyhostený ani iným spôsobom ako prostredníctvom readmisie. Je preto pochopiteľné, že ÚPZC Medved'ov do dnešného dňa neobdržalo žiadnu odpoveď, keďže odpoveď vo veci navrhovateľovho prijatia/neprijatia zo strany maďarských štátnych orgánov už raz odoslaná bola a to priamo odporcovi, ktorý mal na základe tejto informácie konať v súlade § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov.

V ďalšom poukázal na vyjadrenie Najvyššieho súdu SR, ktorý sa v rozhodnutí sp. zn. 9SŽa/23/2010 zo dňa 27.4.2011 vyjadril k otázke účelnosti zaistenia nasledovne: „vzhľadom k tomu, že vyhostiteľnosťou navrhovateľa sa správny orgán vôbec nezaoberal, neboli splnené podmienky pre jeho zaistenie, hoci formálne existovalo vykonateľné rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení.“ Poukázal aj na nález Ústavného súdu II. ÚS 264/09-81 z 19. októbra 2010, z ktorého vyplýva, že limitom zaistenia je naplnenie jeho účelu, a to realita vyhostenia, vyhostiteľnosť cudzinca, pričom konanie o vyhostení musí byť vedené s riadnou starostlivosťou. Ak nemožno realizovať rozhodnutie o administratívnom vyhostení, nemožno zaistenie považovať za účelné. Logickým predpokladom zaistenia je teda to, že jeho

účel bude môcť byť naplnený.

Keďže vykonateľnosť výroku rozhodnutia je esenciálnou požiadavkou pre možný výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, a teda aj pre možnosť zaistenia osoby podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, resp. predĺženie lehoty zaistenia, nie je možné akceptovať stav, keď sa odporca naďalej snaží vykonať nevykonateľné rozhodnutie.

Podľa navrhovateľa existuje odôvodnený záver, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil.

Vo vzťahu k názoru krajského súdu, že v spise odporcu sa nenachádza žiaden doklad svedčiaci o tom, že by sa odporca snažil vyhostiť navrhovateľa do Iraku, mal navrhovateľ za to, že krajský súd dospel k nesprávnym zisteniam, pretože ak by si pozorne prečítal rozhodnutie odporcu o predĺžení lehoty zaistenia, našiel by v ňom na str. 6 nasledovné: „Doba zaistenia je z pohľadu správneho orgánu priamo úmerná dobe vystavenia cestovného dokladu ako aj vybaveniu všetkých potrebných náležitostí k reálnemu fyzickému vyhosteniu účastníka konania do domovskej krajiny.“ Na str. 7 napadnutého rozhodnutia odporcu: „Podľa písomnej informácie ÚPZC Medved'ov, evidovanej pod číslom PPZ-HCP-ME-8-005/2016-U zo dňa 16.03.2016, zariadenie z dôvodov uvedených hore žiada o predĺženie lehoty zaistenia na účel realizovania administratívneho vyhostenia účastníka konania do krajiny pôvodu.“

Na základe uvedeného mal za zrejmé, že si samotné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporcu odporuje ako so samotným výrokom rozhodnutia o administratívnom vyhostení, na podklade ktorého bola navrhovateľovi predĺžená doba zaistenia, ale aj s vyjadrením odporcu k jeho opravnému prostriedku, že ÚPZC Medved'ov naďalej vykonáva úkony smerujúce k vyhosteniu do Maďarska, keď mu bola lehota zaistenia predĺžená za účelom vyhostenia do domovskej krajiny.

Poukázal na písomnosť evidovanú pod č. PPZ-HCP-ME-8-005/2016-U z 16.03.2016, kde je uvedené, že pracovníci zariadenia po zaistení navrhovateľa vykonali osobný pohovor so zástupkyňou vedúceho diplomatickej misie Veľvyslanectva Irackej republiky, ktorá údajne uviedla, že v súčasnosti neexistuje žiadna prekážka, kvôli ktorej by nebolo možné realizovať prípadné vyhostenie do krajiny pôvodu. Uviedol, že nerozumie aký dôvod mali pracovníci ÚPZC Medved'ov k vykonaniu pohovoru vo vzťahu k možnosti návratu štátnych príslušníkov Iraku do krajiny pôvodu v jeho prípade, keď im bolo doručené jedno vyhotovenie rozhodnutia o administratívnom vyhostení, kde sa jasne uvádza krajina, do ktorej má byť vyhostený - Maďarsko.

Už len uvedená skutočnosť podľa navrhovateľa predstavuje jasný indikátor, že kroky pracovníkov ÚPZC Medved'ov od samotného počiatku smerujú k prípadnému vyhosteniu do krajiny pôvodu, hoci na to do dnešného dňa neexistuje žiadny zákonný podklad v podobe rozhodnutia o administratívnom vyhostení do krajiny pôvodu. V nadväznosti na to, odôvodnenie rozhodnutia odporcu o predĺžení lehoty zaistenia, túto indíciu potvrdzuje. Krajský súd preto nemohol dospieť k záveru, že z obsahu spisu nie je zrejmé, že by sa odporca snažil vyhostiť navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Tento mylný záver krajského súdu podľa navrhovateľa potvrdzuje skutočnosť uvedená vo vyššie uvedenej písomnosti ÚPZC Medved'ov, kde sa uvádza, že ÚPZC Medved'ov skúmalo možnosti vyhostenia navrhovateľa aj na územie Bulharska a Turecka, avšak boli informovaní, že Iracká republika má vízovú povinnosť voči obidvom štátom a prípadný súhlas na jeho vyhostenie na územie týchto štátov by bolo možné len v prípade, ak by navrhovateľ disponoval cestovným dokladom s vízami.

Opätovne zdôraznil, že nerozumie na základe akého zákonného podkladu pracovníci ÚPZC Medved'ov skúmali možnosť vyhostenia navrhovateľa na územie Bulharska a Turecka, ale z vyššie uvedeného vyplýva jednoznačný záver, že nie je rešpektovaná požiadavka právnej istoty a výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa je realizovaný v rozpore so zákonom o pobyte cudzincov.

Zdôraznil, že výkon vyhostenia nemá byť pre odporcu a ÚPZC Medved'ov hrou, do ktorej krajiny sa im „podarí“ cudzinca vyhostiť, ale že v danom prípade konajú s človekom a to s človekom, ktorý má odôvodnené obavy z návratu do krajiny pôvodu. Tento stav právnej neistoty je pre navrhovateľa za situácie, kedy je už ôsmym mesiacom pozbavený na osobnej slobode, o to viac neznesiteľný. Neustále

trpí úzkosťou, či?, kedy?, a kam? budem nakoniec vyhostený.

Zároveň poukázal na bezúčelnosť jeho ďalšieho zaistenia, ktorá spočíva navyše v tom, že ako správne dospeli pracovníci ÚPZC Medveďov k záveru, že navrhovateľovo vyhostenie do Bulharska a Turecka nie je možné z dôvodu, že pre štátnych príslušníkov Iraku platí vízová povinnosť, tak taká istá vízová povinnosť pre štátnych príslušníkov Iraku platí aj v prípade Maďarska. Ak by aj navrhovateľ bol držiteľom cestovného dokladu, čo nie je, tak by musel požiadať o schengenské vízum na vstup do Maďarska na príslušnom zastupiteľskom úrade pre štátnych príslušníkov Iraku. Takúto možnosť však nemá k dispozícii, a preto ak by ho aj Maďarsko neodmietlo prevziať na základe readmisie (čo urobilo), naďalej by jeho zaistenie za účelom vyhostenia do Maďarska bolo neúčelné, práve pre vízové požiadavky pre štátnych príslušníkov Iraku, ktoré navrhovateľ bez cestovného dokladu z územia Slovenskej republiky, kde sa naďalej zdržiava bez oprávnenia, nie je schopný splniť.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností považoval za zrejmé, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

2. Námietka, podľa ktorej odporca neskúmal a neodôvodnil v napadnutom rozhodnutí riziko útoku
Navrhovateľ uviedol, že sa nestotožnil s právnym názorom krajského súdu ohľadom uvedenej námietky, a to z dôvodov, že v opravnom prostriedku, ktorý bol podaný voči rozhodnutiu o zaistení navrhovateľa zo dňa 18.09.2015 boli namietané iné skutočnosti ako riziko útoku, aplikácia miernejších donucovacích opatrení a pod. Hoci v tomto opravnom prostriedku vtedajší právny zástupca navrhovateľa namietal dĺžku zaistenia, tak dĺžku zaistenia nie je možné stotožňovať s dĺžkou predĺženia lehoty zaistenia. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že tieto skutočnosti neboli predmetom predchádzajúceho súdneho prieskumu rozhodnutia o zaistení, pretože ani v predchádzajúcom opravnom prostriedku neboli uplatnené v tom čase a súd teda nemal dôvod sa nimi v rámci preskúmacieho konania zaoberať a zaujať k nim stanovisko. V tejto súvislosti preto poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10SZa/3/2015 zo dňa 03.07.2015, kde sa uvádza: „K uvedenej námietke je potrebné uviesť, že takáto námietka nebola uplatnená navrhovateľom v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu a pokiaľ k nej krajský súd nezaujal stanovisko, nemožno takýto prístup súdu považovať za vadu, pretože krajský súd bol pri preskúmaní rozhodnutia viazaný rozsahom uplatnených námietok navrhovateľa, ktoré určili rozsah súdneho prieskumu rozhodnutia (§ 250j ods. 1 a ods. 2 OSP). „V tejto súvislosti najvyšší súd považuje za dôležité zdôrazniť, že v správnom súdnictve je súd viazaný opravným prostriedkom (žalobou) vymedzeným rozsahom a dôvodmi preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, čomu zodpovedá povinnosť súdu rozhodnúť o všetkých bodoch žaloby a v odôvodnení sa s nimi vysporiadať.“ (uznesenie NS SR sp. zn. 8Sžo/230/2010 zo dňa 15.12.2010 uverejnené pod č. 16 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 2/2012.)

Z vyššie uvedeného právneho názoru najvyššieho súdu navrhovateľ vyvodil, že súd nemá dôvod zaoberať sa skutočnosťami, ktoré nie sú uplatnené v podobe námietok v opravnom prostriedku, pretože je v rámci súdneho prieskumu viazaný rozsahom a dôvodmi preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia. Záver krajského súdu, že nemal dôvod zaoberať sa námietkami o riziku útoku, aplikácii miernejších donucovacích prostriedkov a dĺžky samotného predĺženia lehoty zaistenia je preto nesprávny. Naopak krajský súd mal povinnosť sa týmito námietkami zaoberať a riadnym spôsobom sa s nimi vysporiadať v odôvodnení svojho rozhodnutia.

V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ v prípade Mahdi C-146/14, podľa ktorého: „Článok 15 ods. 3 a 6 smernice 2008/115 sa má vykladať v tom zmysle, že preskúmanie, ktoré musí vykonávať súdny orgán, ktorému bola predložená žiadosť o predĺženie zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, musí tomuto orgánu umožniť prípad od prípadu vecne rozhodnúť o predĺžení zaistenia dotknutého štátneho príslušníka, o možnosti nahradiť zaistenie miernejším donucovacím opatrením alebo o prepustení tohto štátneho príslušníka, pričom má uvedený orgán právomoc vychádzať tak zo skutočností a dôkazov uvedených správnym orgánom, ktorý mu žiadosť predložil, ako aj zo skutočností, dôkazov a pripomienok, ktoré sú mu prípadne predložené počas tohto konania.“

Z vyššie uvedeného rozhodnutia súdneho dvora EÚ mal za zrejmé, že krajský súd mal aj v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu o predĺžení lehoty zaistenia povinnosť preskúmať a rozhodnúť o námietkach navrhovateľa uplatnených vo vzťahu k riziku úteku a aplikácii miernejších donucovacích prostriedkov ako zaistenia. Keďže tak neurobil, jeho konanie a rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V neposlednom rade navrhovateľ poukázal na mylný záver krajského súdu, ktorý spočíval v tom, že nie je potrebné opätovne vyhodnocovať riziko úteku v prípade navrhovateľa, navyše ak na pomeroch nedošlo k žiadnej zmene, pretože po posúdení dôvodnosti zaistenia navrhovateľa bol tento nepretržite zaistený. Tento záver krajského súdu je podľa navrhovateľa nesprávny. Ak by aj v minulosti existovala hrozba úteku (ktorá však nebola predmetom súdneho prieskumu), tak to automaticky neodôvodňuje predpoklad jej existencie počas celého trvania zaistenia navrhovateľa. Je tomu tak preto, že „prípady pozbavenia slobody v zásade vyžadujú, aby bola periodicky kontrolovaná ospravedlniteľnosť ich ďalšieho trvania. Účelom čl. 5 ods. 4 Dohovoru je umožniť osobe pozbavenej slobody domáhať sa toho, aby súd preskúmal, či toto pozbavenie slobody je zákonné. Vzhľadom na to, že naplnenie podmienok ustanovených zákonom sa v čase vyvíja (najmä pokiaľ ide o existenciu relevantných a dostatočných dôvodov pozbavenia slobody), mala by byť zaistená možnosť domáhať sa takej kontroly opakovane v určitých primeraných intervaloch. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva čl. 5 ods. 4 Dohovoru zakotvuje procesnú záruku najmä proti pokračovaniu pozbavenia slobody, ktoré hoci bolo pôvodne nariadené zákonným spôsobom - sa potom mohlo stať nezákonným a stratiť akékoľvek opodstatnenie. Požiadavky na urýchlenné rozhodovanie o pozbavení slobody a na periodickú súdnu kontrolu v primeraných intervaloch majú svoje opodstatnenie v tom, že zabezpečujú, aby zadržaná osoba nemusela byť vystavená nebezpečenstvu, že zostane zadržovaná aj dlho po tom, ako jej pozbavenie slobody prestalo byť ospravedlniteľné (Shishkov proti Bulharsku z 09.01.2003, § 88)“ (v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10SŽa/51/2014, sp. zn. 1SŽa/20/2014 a iné).

Navrhovateľ usúdil, že z vyššie uvedeného je zrejmé, že ani prípadná hrozba úteku nie je nemenná a preto je potrebné ju vždy konfrontovať s aktuálnou situáciou. Odporca ako ani krajský súd nemôže generálne počas celého trvania navrhovateľovho pobytu v zaistení vyvodzovať nemennú existenciu rizika úteku a už vôbec nie, ak toto riziko ani nebolo predmetom predchádzajúceho súdneho prieskumu zákonnosti zaistenia navrhovateľa. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa domnieval, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil (§ 205 ods. 2 písm. f) OSP).

3. Námietka, že nespôsobnosť pri vyplnení dotazníka nie je možné považovať za dôvod, pre ktorý sa nerealizovalo vyhostenie

Navrhovateľ mal za to, že krajský súd opätovne aj v prípade tejto námietky dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Poznamenal, že podľa čl. 15 ods. 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zaistenie prestáva byť odôvodnené a dotknutá osoba sa bezodkladne prepustí, ak už z právnych alebo iných dôvodov neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun. V podstate totožná požiadavka vyplýva z čl. 5 ods. 1 písm. f) Európskeho dohovoru o ľudských právach. Hoci toto ustanovenie kritérium reálneho predpokladu pre vyhostenie výslovne neuvádza, napriek tomu platí pravidlo, že štát môže pozbaviť cudzinca na osobnej slobode len vtedy, pokiaľ prebieha proti nemu konanie o vyhostení alebo vydaní. To znamená, že „tam, kde sú si štátne orgány vedomé, že príkaz na vyhostenie nemôže byť vykonaný, zaistenie nemôže byť naďalej považované za zaistenie osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení.“ (ESLP, Agnissan vs. Dánsko, č. 39964/98, 04.10.2001).

Uviedol, že faktická nemožnosť vyhostenia nastáva najčastejšie v prípade, ak cudzinec nedisponuje platným cestovným dokladom. V súvislosti s uvedeným poukázal na rozhodnutie ESLP v prípade Mikolenko vs. Estónsko ako aj rozsudok Louled Massoud vs. Malta.

Ďalej zdôraznil, že hodnotenie, či predpoklad vyhostenia je v danom prípade reálny, nie je hodnotením založeným na istote, ale na pravdepodobnosti. To znamená, že zaistenie cudzinca je s čl. 5 ods. 1 nezlučiteľné nielen vtedy, keď je možnosť jeho vyhostenia úplne vylúčená, ale zakaždým, ak existuje v

danom prípade „pravdepodobná absencia reálneho predpokladu pre jeho vyhostenie“. Samotná teoretická možnosť, že sa cudzinca snád' niekedy v budúcnosti podarí vyhostiť, z hľadiska čl. 5 ods. 1 písm. f) nestačí (Mikolenko vs. Estónsko).

Navrhovateľ upriamil pozornosť na skutočnosť, že už v opravnom prostriedku poukázal na to, že Zastupiteľský úrad Irackej republiky na Slovensku nie je oprávnený vydávať cestovné doklady, ale len dočasný jednorazový cestovný doklad tzv. laissez passer, avšak len na základe iného dokladu totožnosti a tento dočasný cestovný doklad slúži len na vycestovanie do Iraku. Túto skutočnosť mal preukázať prílohou č. 5 k opravnému prostriedku - odpoveď Zastupiteľského úradu Irackej republiky zo dňa 27.10.2015 ako aj následne odôvodnil. K dodatočnému vysvetleniu jeho údajnej „nespolupráce“, ako ju nazvalo ÚPZC Medveďov, uviedol, že za celú dobu jeho zaistenia od 18.09.2015 dodnes s ním bol zo strany príslušníkov zaistenia len raz uskutočnený pohovor bez zabezpečenia riadneho tlmočenia do arabského jazyka. Počas tohto pohovoru mu boli predložené papiere na vyplnenie bez akéhokoľvek vysvetlenia s tým, že pracovníci ÚPZC Medveďov spomínali Irak. Keďže navrhovateľ nevedel poriadne o čo sa jedná a zároveň mal obavu, že by mohli papiere súvisieť s návratom do Iraku, kde sa nechce a nemôže vrátiť z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, tak papiere predložené na vyplnenie nevyplnil a nepodpísal, čo ÚPZC Medveďov vyhodnotilo neodôvodnene v neprospech navrhovateľa.

Ďalej v opravnom prostriedku uviedol, že skutočnosť, že odmietol vyplniť a podpísať papiere predložené príslušníkmi ÚPZC Medveďov, nespĺňa vzhľadom na závažnosť zásahu do práva na osobnú slobodu kritérium primeranosti, z ktorého vychádza aj smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (ďalej len „návratová smernica“), keď v bode 16 preambuly sa uvádza, že „využitie zaistenia na účely odsunu by malo byť s ohľadom na použité prostriedky a sledované ciele obmedzené a viazané na zásadu primeranosti. Zaistenie je oprávnené len na prípravu návratu alebo vykonanie procesu odsunu a ak by uplatnenie miernejších donucovacích opatrení nebolo dostatočné.“

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhovateľ uviedol, že trvá na tom, že skutočnosť, že odmietol vyplniť dotazník za účelom vystavenia náhradného cestovného dokladu, ktorý možno použiť len na návrat do Iraku, nenapĺňa zákonné podmienky potrebné pre predĺženie lehoty zaistenia. Predĺženie lehoty zaistenia musí byť odôvodnené a nevyhnutné, musí sledovať zákonný účel, nemôže byť akýmsi „trestom“ a prostriedkom nátlaku zo strany odporcu. Zároveň k predĺženiu lehoty zaistenia v zmysle s vyššie citovanými rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva môže dôjsť len za predpokladu, že vyhostenie je uskutočniteľné, to znamená, že v prípade pravdepodobnej absencie reálneho predpokladu vyhostenia, takéto zaistenie nie je možné považovať za zaistenie v súlade s čl. 5 ods. 1 písm. f) Európskeho dohovoru. Na základe vyššie uvedených skutočností, preto rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ zároveň dal súdu na vedomie, že žiada o urýchléné konanie v zmysle čl. 5 ods. 4 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, aby sa tak minimalizovala lehota pozbavenia jeho osobnej slobody.

Záverom uviedol, že na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov žiada, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu sa zrušuje a vec sa vracia odporcovi na ďalšie konanie a nariaďuje sa, aby bol navrhovateľ bezodkladne prepustený zo zaistenia alebo alternatívne, aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Oporca sa k odvolaniu vyjadril v podaní zo dňa 24.05.2016. Mal za to, že krajský súd rozsiahlym a dostatočným spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na dôkazy, na základe ktorých rozhodol. Ako správne potvrdil, dôvody zaistenia navrhovateľa sa nezmenili a naďalej trvajú. Dôvodmi a námietkami, ktoré navrhovateľ uvádza v opravnom prostriedku, sa správny orgán už zaoberal v

stanovisku k opravnému prostriedku proti rozhodnutiu o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa. Odporca poukazuje na to, že v napadnutom konaní postupoval podľa zákona o pobyte cudzincov, ako aj podľa zákona o správnom poriadku. V predmetnej veci nerozhodoval o zaistení, ale zaoberal sa otázkou predĺženia lehoty zaistenia podľa tretej vety ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov.

Navrhovateľ bol zaistený z dôvodov podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov a podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, nakoľko je to potrebné v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť vycestovanie navrhovateľa do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov (krajiny pôvodu, krajiny tranzitu - Maďarskej republiky, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme) nakoľko existuje riziko úteku navrhovateľa a je to potrebné na účel výkonu administratívneho vyhostenia.

Dôvody zaistenia navrhovateľa sa nezmenili a naďalej trvajú. Dôkazom toho je rozhodnutie o zaistení č. PPZ-HCP-BB5-24-013/2015-AV s uvedením dôvodov zaistenia, ktoré bolo tak Krajským súdom Bratislava ako aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky potvrdené.

Odporca riadne zistil skutkový stav a navrhovateľa zaistil a predĺžil lehotu zaistenia z dôvodu, že je to potrebné v konaní o administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, nakoľko existovalo a existuje naďalej riziko jeho úteku, a je to potrebné na účel výkonu administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Zákonným dôvodom je naďalej existencia právoplatného a vykonateľného rozhodnutia odporcu o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu č. PPZ-HCP-BB5-24-012/2015-AV.

Ďalej odporca uviedol, že zákonom stanovené dôvody na zaistenie naďalej existujú. Konanie o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť vycestovanie navrhovateľa z územia Slovenskej republiky stále prebieha, nebolo ukončené. Riziko jeho úteku naďalej existuje. Otázkou existencie rizika úteku sa správny orgán zaoberal dostatočne v rozhodnutí, kde sú uvedené dôvody, ktoré viedli v prípade navrhovateľa k tomuto záveru. Dôvodmi sú hlavne jeho nelegálny prechod vonkajšej hranice, jednoznačný úmysel migrovať do západnej Európy, chýbajúci doklad a jednoznačná identifikácia navrhovateľa, nedostatok finančných prostriedkov, absencia spolupráce pri určovaní totožnosti, predchádzajúce aj terajšie správanie, kde možno považovať aj to, že navrhovateľ nevyužil možnosť dobrovoľného návratu, nechce sa vrátiť, nepodal žiadosť o azyl alebo o doplnkovú ochranu, chce naďalej nelegálne migrovať. Zákonným dôvodom je aj naďalej existencia právoplatného a vykonateľného rozhodnutia odporcu o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu č. PPZ-HCP-BB5-24-012/2015-AV.

Vo vzťahu k námietke nedostatočného skúmania a odôvodnenia alternatív k zaisteniu navrhovateľa s poukazom na § 89 ods. 1 a 3 zákona o pobyte cudzincov zákon o pobyte cudzincov poznamenal, že po vyhodnotení dokazovania z pohľadu toho, že navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky udelený žiadny druh pobytu, je bez finančných prostriedkov, z pohľadu na jeho osobu, jeho pomery a miery ohrozenia účelu zaistenia, zistených v konaní podľa zápisnice navrhovateľa, lustrácie, osobnej prehliadky a všetkých dôkazoch založených v spise alternatíva zaistenia bola vylúčená. Touto otázkou sa taktiež správny orgán zaoberal v napadnutom rozhodnutí.

Dĺžka lehoty zaistenia - predĺženie lehoty zaistenia a individuálne posúdenie prípadu a riadne zdôvodnenie lehoty bola hlavným predmetom vydaného a napadnutého rozhodnutia.

V ďalšom odporca poukázal na ustanovenia § 88 ods. 4 a § 90 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov s tým, že potrebné opatrenia a úkony na výkon vyhostenia alebo na zistenie totožnosti štátneho príslušníka tretej krajiny je povinné bezodkladne vykonať zariadenie - v prípade navrhovateľa Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov. Toto bolo dňa 14.03.2016 správnym orgánom požiadané o podanie informácie o tom, či je potrebné predĺžiť dobu zaistenia a prípadne podľa § 32 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní oznámiť všetky relevantné skutočnosti, ktoré boli do uvedeného času vykonané a je potrebné do budúcnosti ešte zariadením vykonať na úspešný výkon vyhostenia a uviesť, či

navrhovateľ spolupracuje pri návrate, na účel rozhodnutia vo veci predĺženia lehoty zaistenia.

Následne odporca argumentoval za použitia textu napadnutého rozhodnutia.

Odporca zdôraznil, že aj v tomto prípade v danej veci nejde o konkrétny dátum lehoty zaistenia, ale ide o hraničný termín doby zaistenia, na čas nevyhnutne potrebný s tým, že boli zohľadnené skutočnosti uvedené v žiadosti zariadenia o predĺženie lehoty zaistenia a značných skúseností súvisiacich s vykonávaním potrebných opatrení a úkonov na výkon vyhostenie štátnych príslušníkov Iraku v súvislosti s dĺžkou návratovej procedúry ÚPZC Medveďov.

Odporca uviedol, že trvá na všetkých skutočnostiach, ktoré boli uvedené v stanovisku k opravnému prostriedku voči rozhodnutiu o predĺžení lehoty zaistenia zo dňa 08.04.2016. Skutočnosti uvedené navrhovateľom v opravnom prostriedku proti rozsudku krajského súdu považuje za irelevantné a vydané rozhodnutie za zákonné.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB5-7-006/2016-AV zo dňa 17.03.2016 rozhodol o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa podľa ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov dňom 17.03.2016 o 6 mesiacov, t. j. do 17.09.2016 a ponechal ho umiestneného v zariadení Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že dňa 17.03.2016 bol navrhovateľ príslušníkmi ÚPZC Medveďov odovzdaný v priestoroch zariadenia pred správny orgán za účelom vykonania ďalších úkonov v konaní o jeho administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky, v ktorom bolo potrebné rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia a to na účel zrealizovania výkonu administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky.

Navrhovateľ bol dňom 18.09.2015 rozhodnutím odporcu č. PPZ-HCP-BB5-24-013/2015-AV zaistený a umiestnený do ÚPZC Medveďov na dobu do 17.03.2016. Rozhodnutie o zaistení navrhovateľa bolo po preskúmaní Krajským súdom v Bratislave rozsudkom č. k. 9Sp/102/2015-31, ako aj Najvyšším súdom Bratislava rozsudkom č. k. 10SZa/19/2015 potvrdené. Rozsudky súdov nadobudli právoplatnosť dňa 26.11.2015.

Dňa 16.03.2016 bol správny orgán zo strany ÚPZC Medveďov pod č. PPZ-HCP-ME-8-005/2016-U doručený registratúrny záznam, podľa ktorého zariadenie žiada o predĺženie lehoty zaistenia účastníka konania v zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov. Zariadenie upovedomilo správny orgán o tom, že pracovníci ÚPZC Medveďov po zaistení menovaného dňa 18.09.2015 vykonali osobný pohovor so zástupkyňou vedúcej diplomatickej misie Veľvyslanectva Irackej republiky so sídlom v Bratislave vo veci vystavovania dokladov. Zastupiteľský úrad Irackej republiky uviedol, že môžu vystaviť tzv. Laisser - Passer, ktorý je platný na 1 mesiac a slúži na návrat do krajiny pôvodu. Vo veci vyhostovania štátnych príslušníkov Irackej republiky zastupiteľský úrad uviedol, že v súčasnosti neexistuje žiadna prekážka, kvôli ktorej by nebolo možné realizovať prípadné vyhostenie do krajiny pôvodu.

Ďalej zariadenie upovedomilo správny orgán o tom, že pracovníci vykonali viac krát s navrhovateľom pohovor za účelom zistenia totožnosti. Podľa oznámenia pri pohovore mu bol predložený osobný dotazník s otázkami smerujúcimi k zisteniu totožnosti. Počas pohovoru odmietol akúkoľvek spoluprácu a predmetné dotazníky nevyplnil.

V odôvodnení zaslanej žiadosti ÚPZC Medveďov ohľadne totožnosti navrhovateľovej osoby zaslal žiadosť o vykonanie lustrácie na území Iraku, a to prostredníctvom NÚ Interpol Bratislava. Do dnešného dňa zariadenie nedisponuje novými skutočnosťami ohľadne totožnosti osoby.

ÚPZC Medveďov sa zaoberal otázkou vyhostenia navrhovateľa na územie Maďarska, no do dnešného dňa neneviduje žiadnu odpoveď v tejto veci, či príslušné maďarské orgány súhlasia s vyhostením na ich územie. V prípade navrhovateľa sa skúmala zariadením možnosť jeho vyhostenia na územie Bulharska a taktiež Turecka a v oboch prípadoch zariadenie bolo informované, že Iracká republika má vízovú povinnosť voči obidvom štátom a prípadný súhlas na vyhostenie je podmienený cestovným dokladom s vízom.

V závere žiadosti zariadenie uviedlo, že navrhovateľ s príslušníkmi ÚPZC Medveďov nespôlupracuje, nedisponuje žiadnym cestovným dokladom a vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti existuje reálny predpoklad, že v zákonom stanovenej lehote zaistenia, t. j. do 17.03.2016 rozhodnutie o administratívnom vyhostení vydané odporcom dňa 18.09.2015 č. PPZ-HCP-BB5-24-012/2016-AV nebude možné realizovať. Po preskúmaní zaslaných podkladov pre rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia správny orgán pristúpil dňa 17.03.2016 k predĺženiu lehoty zaistenia navrhovateľa.

Podľa dôkazov uvedených v rozhodnutí o zaistení evidovanom pod číslom PPZ-HCP-BB5-24-013/2015-AV mal za preukázané, že navrhovateľ bol dňa 18.09.2015 kontrolovaný na ČS Agip vo Zvolene hliadkou Mýtnej polície. Nakoľko nemohol hodnoverne preukázať svoju totožnosť, bol uvedeného dňa o 09.30 hod. predvedený pred odporcu. Z dôvodu neoprávneného pobytu bolo vykonaním prvého procesného úkonu dňa 18.09.2015 začaté konanie vo veci jeho administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Navrhovateľ podľa zápisnice o vyjadrení účastníka konania č. PPZ-HCP-BB5-24-007/2015-AV sa pred správnym orgánom vyjadril, že na územie Slovenskej republiky pricestoval v nákladnom priestore kamióna cez územie Maďarskej republiky. Z Iraku vycestoval zhruba pred mesiacom a to spolu s kamarátom do Tureckej republiky. Tam s ním neskôr nastúpil do dojednaného kamióna, pričom sprostredkovateľovi zaplatil spolu s kamarátom 9 000,- USD. Malo sa jednať o sprostredkovateľa zo Sýrie. Podľa zápisnice cestovali spolu asi 5 dní a po vystúpení im vodič kamiónu oznámil, že sú v cieľovej krajine v Anglicku. O udelenie azylu doposiaľ nikde v zahraničí nežiadal a nechcel to urobiť ani na území Slovenskej republiky.

Lustráciou v informačných systémoch Policajného zboru bolo zistené, že na území Slovenskej republiky navrhovateľ nemá udelený žiadny druh trvalého alebo prechodného pobytu podľa zákona o pobyte cudzincov a nebol ani žiadateľom o udelenie azylu, alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany podľa zákona o azyle. Na útvar bolo potvrdené, že navrhovateľ sa zdržiaval na území Slovenskej republiky bez platného cestovného dokladu a ako vízový cudzinec sa zdržiaval na území Slovenskej republiky bez platného víza alebo platného povolenia na pobyt, alebo dočasného povolenia k pobytu vydaného jednou zo zmluvných strán, čím porušil ustanovenie čl. 19 ods. 1 a čl. 21 ods. 1, 2 Schengenského dohovoru a nespĺnil podmienky na vstup na územie členských štátov.

Poukázal na článok 5 bod 1. písm. a), b) Kódexu schengenských hraníc v znení Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) číslo 296/2008, 81/2009, 810/2009, 265/2010 a 610/2013.

Na základe skutočností uvedených v zápisnici tvoriacich súčasť spisového materiálu vo veci administratívneho vyhostenia navrhovateľa, ako aj na základe vyššie uvedených listinných dôkazov, považoval správny orgán za dostatočne preukázanú skutočnosť, že navrhovateľ sa na území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnene. Po jeho identifikácii, správny orgán mal za to, že na územie Slovenskej republiky vstúpil vedome bez oprávnenia, nelegálne. Svojím neoprávneným pobytom ohrozuje záujem spoločnosti, ktorá má právo na spoločenskú bezpečnosť a budovanie základných sociálnych a ekonomických pilierov štátu. Aby sa zamedzilo rovnakému konaniu ako v prípade navrhovateľa, štát prostredníctvom svojich orgánov vykonáva opatrenie, ktoré obdobným konaniam ako v prípade navrhovateľa zamedzuje. Za takéto opatrenie podľa odporcu je možné v prípade splnenia zákonných podmienok považovať administratívne vyhostenie navrhovateľa. Výriešenie neoprávneného pobytu účastníka konania je v záujme spoločnosti, ktorý je nadradený záujmu jednotlivca, ktorým je navrhovateľ.

Na základe hore uvedených dôkazov odporca dňa 18.09.2015 navrhovateľa z dôvodu neoprávneného

pobytu podľa § 82 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov administratívne vyhostil z územia Slovenskej republiky a zároveň podľa § 82 ods. 3 písm. b/ citovaného zákona určil zákaz vstupu na 2 (dva) roky. Správny orgán v súlade s ustanovením § 55 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní odkladný účinok odvolania voči tomuto rozhodnutiu vylúčil.

S poukazom na § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov a § 83 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov poznamenal, že navrhovateľ bol v konaní o administratívnom vyhostení poučený o možnosti využitia asistovaného dobrovoľného návratu (IOM Bratislava) na realizáciu vycestovania do domovského štátu. Rozhodnutie odporcu o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu evidované pod č. PPZ-HCP-BB5-24-012/2015-AV nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 05.10.2015.

Odporca opätovne upriamil pozornosť na skutočnosť, že navrhovateľ nemá na území SR udelený žiadny druh pobytu. Je bez platného cestovného dokladu a bez finančných prostriedkov. S úmyslom migrovať do západných štátov Európskej únie nelegálne prekročil vonkajšiu hranicu. Pri vydávaní rozhodnutia o zaistení sa správny orgán opieral o dôkazné prostriedky, ktoré vyplývali najmä z informácií zo zápisnice o vyjadrení účastníka konania, z výsledkov lustrácie v informačných systémoch polície, migračného úradu a správny orgán mal za to, že existuje reálne vysoké riziko a dôvodná obava, že navrhovateľ v prípade uloženia alternatívy zaistenia pri prepustení na slobodu ujde.

Správny orgán konštatoval, že nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení v zmysle § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov je preukázanie existencie administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Túto podmienku považoval za splnenú, čoho dôkazom je nespochybniteľná existencia vykonateľného rozhodnutia odporcu č. PPZ-HCP-BB5-24-012/2015-AV, ktorým bol navrhovateľ administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky a zároveň mu bol zakázaný vstup počas dvoch rokov.

Odporca v ďalšom uviedol, že podstatou administratívneho vyhostenia je bezpečnosť osôb, majetku alebo iného verejného záujmu pred osobou, ktorá nie je občanom Slovenskej republiky alebo občanom iného členského štátu Európskej únie alebo občanom zmluvného štátu Dohody o Európskom hospodárskom priestore, ani osobou, ktorej bol udelený azyl alebo bola poskytnutá doplnková ochrana tak, že sa zabezpečí jej neprítomnosť na území Slovenskej republiky po dobu uloženú správnym orgánom. Z dikcie samotného ustanovenia § 82 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov vyplýva podmienka vyhostenia osoby (jej neprítomnosti) z územia Slovenskej republiky.

Povinnosťou policajného útvaru je potom zabezpečiť výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení a to zabezpečiť vycestovanie účastníka konania cez vonkajšiu hranicu Slovenskej republiky. V zmysle čl. 23 ods. 5 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky „cudzinca možno vyhostiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.“ Odporca uložením administratívneho vyhostenia odňal právo zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, a tým v ďalšom chce zabrániť prípadne páchaniu trestnej činnosti, zabezpečuje bezpečnosť osôb, majetok a celkovo chráni iný všeobecný záujem spoločnosti.

Navrhovateľ je štátny príslušník tretej krajiny, ktorý sa zdržiava na území Slovenskej republiky neoprávnene, bez platného cestovného dokladu a príslušného víza, teda správny orgán považoval postup podľa § 84 ods. 1 písm. a/ a d/ zákona o pobyte cudzincov (zabezpečiť výkon administratívneho vyhostenia) za zákonný a dôvodný.

Správny orgán mal za to, že sú naplnené podmienky stanovené zákonom o pobyte cudzincov na zaistenie navrhovateľa v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak existuje riziko jeho úteku. Správny orgán uviedol, že riziko úteku u navrhovateľa je dané existenciou dôvodov, ktoré vychádzajú z objektívnych kritérií stanovených v zákone o pobyte cudzincov - chýbajúce doklady, chýbajúce miesto bydliska, nedostatok finančných prostriedkov, absencia spolupráce pri určovaní totožnosti a predchádzajúce správanie (nelegálna migrácia, útek). Podľa dôkazov a správania navrhovateľa existencia rizika úteku trvá, kým nebude reálne potvrdená jeho totožnosť vydaním cestovného dokladu príslušného štátu, ktorého je štátnym

príslušníkom a vykonané jeho administratívne vyhostenie z územia Slovenskej republiky.

Správny orgán sa pred vydaním rozhodnutia o zaistení zaoberal aj tým, či bude možné vykonať administratívne vyhostenie v zmysle § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, teda či bude naplnený účel zaistenia. Podľa § 90 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov potrebné opatrenia a úkony na výkon vyhostenia navrhovateľa je povinné vykonať zariadenie, v tomto prípade ÚPZC Medveďov.

Podľa písomnej informácie zariadenia evidovanej pod číslom PPZ-HCP-ME-2014/012778-002 zo dňa 28.12.2015 všetky žiadosti o NCD vykonáva ÚPZC Medveďov, ktorý plní úlohy s celoslovenskou pôsobnosťou. Na základe doterajšej praxe útvár potvrdil, že ak štátny príslušník Iraku nedisponuje platným cestovným dokladom a odmieta spoluprácu s pracovníkmi ÚPZC Medveďov, po preštudovaní spisu pristupujú k lustráciám a následnému zisťovaniu totožnosti zaisteného cudzinca. Odovzdáva sa žiadosť o vystavenie náhradného cestovného dokladu na príslušnom ZÚ so sídlom v Bratislave. Potvrdenie totožnosti, vystavenie NCD a samotný proces realizácie výkonu vyhostenia je v tomto prípade zdĺhavý proces, preto zariadenie odporúča zaistiť štátneho príslušníka Iraku bez dokladu na dobu (6) šiestich mesiacov.

Dňa 17.03.2016 bol navrhovateľ správnym orgánom v zmysle § 3 ods. 2 Správneho poriadku vyzvaný, aby sa vyjadril do zápisnice o vyjadrení účastníka konania podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku spisanej dňa 17.03.2016, evidovanej pod číslom PPZ-HCP-BB5-7-005/2016-AV. Podľa nej navrhovateľ potvrdil osobné údaje, skutočnosť že nemá platný cestovný doklad a finančné prostriedky. Vypovedal, že v zariadení nič nepodpísal, len doklad pri umiestnení, o azyl na území Slovenskej republiky nepožiadaval a požiadať nechce. Uviedol, že nebol nikdy trestaný a domov sa nechce vrátiť. V tábore je len v súčasnosti. Nechce už nič uvádzať, len chce byť prepustený na slobodu.

Na záver mu bol predložený kompletný spisový materiál, ktorý tvorí podklady pre vydanie rozhodnutia o zaistení a bol poučený o jeho práve ešte sa k veci vyjadriť. Podľa zápisnice opätovne uviedol, že všetko už povedal v predchádzajúcej zápisnici a preto nemá už čo dodať k predmetnému konaniu. Na území Slovenskej republiky nemá žiadnu rodinu. V domovskom štáte mu nehrozí žiadny trest, nedopustil sa žiadneho trestného činu a domov sa nechce vrátiť. Po oboznámení s celým spisom sústredeným pred vydaním rozhodnutia vo veci jeho zaistenia nežiadal doplnenie alebo zmenu zápisnice.

Podľa ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov predĺžil správny orgán dĺžku lehoty zaistenia o 6 (šesť) mesiacov, t. j. od 18.03.2016 do 18.09.2016. Uviedol, že uvedená doba zaistenia je nevyhnutná, počas ktorej zariadenie vykoná všetky dostupné úkony smerujúce k vyhosteniu navrhovateľa z územia Slovenskej republiky. Predpokladanými úkonmi nutnými na reálne vykonanie administratívneho vyhostenia navrhovateľa bude potvrdenie jeho totožnosti, komunikácia so zastupiteľským úradom štátu, ktorého je štátnym príslušníkom, zabezpečenie náhradného cestovného dokladu a úkony k samotnej realizácii administratívneho vyhostenia. Doba zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba zaistenia sa nedá konkrétne určiť, nakoľko závisí od viacerých neovplyvniteľných faktorov, hlavne závisí od spolupráce cudzinca pri vybavovaní cestovného dokladu potrebného k reálnemu vyhosteniu. Dĺžka lehoty zaistenia sa taktiež bude odvíjať od dĺžky vybavenia potrebných náležitostí nutných k vystaveniu NCD pre navrhovateľa.

Doba zaistenia je z pohľadu správneho orgánu priamo úmerná dobe vystavenia cestovného dokladu ako aj vybaveniu všetkých potrebných náležitostí k reálnemu fyzickému vyhosteniu navrhovateľa do domovskej krajiny. Počas celej doby zaistenia bude správny orgán postupovať v zmysle ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov - či trvá účel zaistenia.

Odporca s poukazom na povinnosť periodickej kontroly dôvodnosti a účelnosti ďalšieho trvania zaistenia ustanovenej v § 90 ods. 2 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov požiadal ÚPZC Medveďov, dňa 14.03.2016 o informáciu o stave a možnostiach vydania náhradného cestovného dokladu a možnosti jeho návratu. Podľa písomnej informácie ÚPZC Medveďov, evidovanej pod číslom PPZ-HCP-ME-8-005/2016-Uzo dňa 16.03.2016, zariadenie z dôvodov uvedených hore žiadalo o predĺženie lehoty

zaistenia na účel realizovania administratívneho vyhostenia účastníka konania do krajiny pôvodu.

Po dôkladnom vyhodnotení osoby navrhovateľa a z dôvodu toho, že navrhovateľ je od 18.09.2015 umiestnený v ÚPZC Medveďov a jeho finančná situácia ako ani ostatné pomery sa nijako nezmenili je nepochybné, že správny orgán nemohol konať v zmysle ustanovenia § 89 ods. 1 písm. a/ alebo b/ zákona o pobyte cudzincov a dospel k záveru, že navrhovateľovi nemôže uložiť jednu z alternatív zaistenia podľa citovaného ustanovenia zákona o pobyte cudzincov, nakoľko tento by svoju povinnosť nevedel reálne splniť, resp. vykonať a jeho odsun môže byť z pohľadu existencie rizika jeho úteku ohrozený.

Podľa odporcu je účelnosť zaistenia jednoznačná vzhľadom na situáciu, v ktorej sa navrhovateľ nachádzal. V zariadení je obmedzená protiprávna činnosť navrhovateľa, pričom je v tomto zariadení zároveň zabezpečená zdravotná starostlivosť ako aj naplnenie životných potrieb na primeranej úrovni.

Následne odporca poukázal na čl. 7 ods. 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území.

Po preskúmaní všetkých skutočností a dôkazov správny orgán konštatoval, že vzhľadom k prebiehajúcemu konaniu o vyhostení, ktoré stále trvá, je zaistenie navrhovateľa v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Odporca zdôraznil, že zaistenie navrhovateľa v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak existuje riziko jeho úteku je zákonným pozbavením slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení z územia Slovenskej republiky. Samotný základ pre začiatok konania o reálnom vyhostení z územia Slovenskej republiky čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru je nevyhnutná existencia rozhodnutia o administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky. Zaistenie je v súlade aj s čl. 8 ods. 1 Dohovoru ohľadne rešpektovania súkromného a rodinného života. Navrhovateľ na území Slovenskej republiky nemá žiadnu rodinu, je slobodný a bezdetný. Rozhodnutie je preto v súlade s Dohovorom.

Správny orgán považoval danú podmienku za splnenú, čoho dôkazom je nespochybniteľná existencia vykonateľného a právoplatného rozhodnutia o administratívnom vyhostení vydaného pod číslom PPZ-HCP-BB5-24-12/2015-AV vydaného odporcom, v ktorom bol navrhovateľovi uložený zákaz vstupu na dobu 2 (dvoch) rokov. Na zabezpečenie vycestovania štátneho príslušníka tretej do krajiny podľa § 77 ods. 1 ak existuje riziko jeho úteku priamo slúži inštitút zaistenia cudzinca.

Poznamenal, že podľa smernice o návrate 2008/115/ES, ako usmerňujúcej normy Európskej únie týkajúcej sa návratu neoprávnene sa zdržiavajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín na území členských štátov výlučným legitímnym cieľom zaistenia je príprava procesu návratu alebo vykonanie procesu odsunu predovšetkým ak existuje riziko úteku alebo vyhýbanie sa alebo bránenie v príprave procesu návratu alebo odsunu zo strany navrátilca (účastníka konania). Hlavným cieľom zaistenia na účely odsunu je zaistiť, aby navrátilci neohrozovali vykonanie povinnosti návratu útekou. Účelom zaistenia nie je chrániť spoločnosť pred osobami, ktoré predstavujú hrozbu pre verejný poriadok alebo bezpečnosť, ale minulé správanie osoby, ktorá predstavuje riziko pre verejný poriadok a bezpečnosť (napríklad nedodržanie správneho práva v iných oblastiach ako právo v oblasti prisťahovalectva alebo porušenie trestného práva), sa však môže zohľadniť pri posudzovaní existencie rizika úteku. Ak sa zo správania dotknutej osoby v minulosti dá vyvodiť záver, že táto osoba pravdepodobne nebude konať v súlade s právom a bude sa vyhýbať návratu, táto skutočnosť môže viesť k odôvodneniu predpokladu existencie rizika úteku. V prípade navrhovateľa správny orgán na základe hore uvedených dôkazov a jeho konania dospel k takémuto záveru.

Na záver správny orgán uviedol, že predĺženie lehoty zaistenia je cieľavedomý, racionálny prostriedok v konaní o administratívnom vyhostení navrhovateľa z územia Slovenskej republiky, ktorým správny orgán zákonne zakročil voči osobe navrhovateľa.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 03.06.2016.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky odporcu sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, resp. zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

Meritom posudzovaného sporu je posúdenie zákonnosti rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa, ktorý namietal neúčelnosť predĺženia lehoty zaistenia a porušenie princípu právnej istoty na podklade čoho mal súd prvého stupňa dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam. Vzhľadom na uvedené mal navrhovateľ za to, že úkony, ktoré realizujú pracovníci ÚPZC Medveďov a odporca, nie sú účelné a efektívne. Navyše mal za to, že výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa je realizovaný v rozpore so zákonom o pobyte cudzincov.

Navrhovateľ namietal, že odporca neskúmal a ani neodôvodnil riziko úteku navrhovateľa, preto bol súd prvého stupňa povinný zaoberať sa a vysporiadať sa s jeho námietkami a keďže tak neurobil, mal navrhovateľ za to, že rozhodnutie odporcu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie krajského súdu podľa názoru navrhovateľa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci aj vzhľadom na to, že nespoluprácu navrhovateľa pri vyplnení dotazníka nie je možné považovať za dôvod, pre ktorý sa nerealizovalo vyhostenie.

Navrhovateľom uvedené námietky sa v podstate zhodujú s tými, ktoré uplatnil v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu a s ktorými sa súd prvého stupňa v celom rozsahu vysporiadal. Odvolací súd tak vyhodnotil námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd k námietke ohľadne údajného neskúmania účelu predĺženia zaistenia navrhovateľa z dôvodu, že je nevyhostiteľný uvádza, že podľa odvolacieho súdu táto námietka navrhovateľa neobstojí, pretože pokiaľ sa skutkové okolnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia o zaistení cudzinca nezmenili (k zaisteniu navrhovateľa došlo za účelom výkonu administratívneho vyhostenia), postačí pri rozhodovaní o predĺžení doby zaistenia na toto odôvodnenie odkázať a uviesť dôvody, pre ktoré došlo k predĺženiu doby zaistenia, pričom tieto musia byť splnené. V danom prípade odporca takto postupoval a pri predĺžení doby zaistenia vychádzal zo zistenia, že navrhovateľ nerešpektuje medzinárodné právne predpisy a zmluvy, ktoré upravujú pohyb štátnych príslušníkov tretej krajiny, nakoľko nelegálne prekročil vonkajšiu hranicu Slovenskej republiky a navyše nespôlupracuje s príslušníkmi ÚPZC Medveďov pri vybavovaní náhradného cestovného dokladu. Na základe uvedeného dospel odporca k záveru, že dôvody a účel zaistenia u navrhovateľa naďalej trvajú.

K navrhovateľom namietanej bezúčelnosti jeho ďalšieho zaistenia považoval odvolací súd za potrebné ešte uviesť, že táto jeho námietka by bola dôvodná iba v prípade, ak by napriek jeho spolupráci a pomoci príslušníci ÚPZC Medveďov zlyhali, resp. nepodnikli žiadne kroky k vybaveniu náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa. Nakoľko navrhovateľ je v otázke spolupráce pri vybavovaní cestovných dokladov neaktívny, námietka bezúčelnosti ďalšieho zaistenia navrhovateľa vo svetle uvedeného neobstojí.

Námietku nesúlady úkonov príslušníkov ÚPZC Medveďov s výrokom rozhodnutia o administratívnom vyhostení vyhodnotil odvolací súd za nedôvodnú. Z administratívneho spisu má odvolací súd za preukázané, že príslušníci ÚPZC Medveďov podnikli kroky k vydaniu náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa bez toho, aby tento k tomu akýmkoľvek spôsobom prispel, resp. aby s nimi spolupracoval. Odvolací súd sa v tomto stotožňuje s názorom krajského súdu, ktorý uviedol, že „skutočnosť, že odporca sa cestou irackého zastupiteľského úradu snaží zabezpečiť vydanie CD, resp. NCD pre navrhovateľa nie je možné vyhodnotiť ako konanie, smerujúce k vyhosteniu navrhovateľa do Iraku.“ Nemožno vytknúť ÚPZC Medveďov, že sa vo vzťahu k navrhovateľovi zaoberalo vyhostením nie len do Maďarska, ale aj do Bulharska a Turecka, pretože pri realizácii administratívneho vyhostenia navrhovateľa bude smerodajné práve rozhodnutie odporcu o administratívnom vyhostení navrhovateľa č. PPZ-HCP-BB5-24-012/2016-AV zo dňa 18.09.2015 a nie kroky podniknuté ÚPZC Medveďov pri vybavovaní náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa.

V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti, že odporca vo výroku napadnutého rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa č. PPZ-HCP-BB5-7-006/2016-AV zo dňa 17.03.2016 presne uviedol, že lehota zaistenia navrhovateľa sa predlžuje za účelom realizácie výkonu administratívneho vyhostenia navrhovateľa uloženého rozhodnutím odporcu zo dňa 18.09.2015, v ktorom je uvedené, že sa navrhovateľ administratívne vyhostí z územia Slovenskej republiky do Maďarskej republiky. Ak aj odporca v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že k predĺženiu lehoty došlo za účelom administratívneho vyhostenia navrhovateľa do domovskej krajiny, čo považuje odvolací súd len za chybu z nepozornosti, výrok rozhodnutia odporcu, ktorý je pre navrhovateľa kľúčový, obsahuje uvedenie dôvodu predĺženia lehoty zaistenia navrhovateľa v súlade s rozhodnutím o jeho administratívnom vyhostení.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu odporcu vyplynulo, že navrhovateľ bol právoplatným rozhodnutím odporcu č. p.: PPZ-HCP-BB5-24-012/2015-AV zo dňa 18.09.2015 podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky do Maďarskej republiky a podľa § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov mu bol uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 2 rokov. Následne bol navrhovateľ právoplatným rozhodnutím odporcu č. p.: PPZ-HCP-BB5-24-013/2015-AV zo dňa 18.09.2015 zaistený v ÚPZC Medveďov z dôvodu § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 a § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na dobu do

17.03.2016. Odporca následne svojim rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BB5-7-006/2016-AV zo dňa 17.03.2016 predĺžil dobu zaistenia do 17.09.2016 (Ako to je známe súdu o odvolaní voči tomuto rozhodnutiu rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 4Sp/34/2016-45 zo dňa 22.04.2016 tak, že napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.)

Predovšetkým Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za nevyhnutné uviesť, že si je vedomý mimoriadnosti inštitútu zaistenia a vo svojej judikatúre zohľadňuje, že sa fakticky jedná o obmedzenie (v závislosti na povahu, dĺžku, dôsledky a spôsob zaistenia), dokonca pozbavenie osobnej slobody človeka. Ide tak o citeľný zásah do jedného zo základných práv jednotlivca, zaručeného čl. 8 Charty (a vo všeobecnej rovine aj článok 7 ods. 1 Charty), ktorý môže byť prípustný len za podmienok prísne vymedzených nielen zákonom o pobyte cudzincov, ale predovšetkým ústavným poriadkom.

Krajnej povahy tohto inštitútu si bol napokon vedomý aj zákonodarca, a preto ustanovením § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov (nadväzujúcim na obdobnú úpravu v článku 15 ods. 6 návratovej smernice) striktne obmedzil dobu, po ktorú je možné cudzinca obmedziť na slobode najviac na šesť mesiacov, respektíve ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny alebo výkon trestu vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov.

Pokiaľ teda došlo k zaisteniu navrhovateľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 a § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov a predĺženiu doby zaistenia a doba zaistenia nepresiahla zákonom maximálne povolenú dobu 18 mesiacov, odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o dvanásť mesiacov. Z ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov však nevyplýva obmedzenie predlžovať lehotu jedenkrát alebo viackrát, ale len časové obmedzenie spočívajúce v tom, že táto lehota môže byť predĺžená najviac o 12 mesiacov.

Možno teda všetky zhora vyslovené závery zhrnúť tak, že jednotlivé doby, počas ktorých bol navrhovateľ (hoc aj opakovane) zaistený sa sčítavajú a vo svojom úhrne nesmú prekročiť maximálnu dobu zaistenia ustanovenú v § 88 ods. 4 toho istého zákona.

V danom prípade dôvodom predĺženia doby zaistenia bola skutočnosť, že v stanovenej dobe zaistenia sa odporcovi napriek vykonaným úkonom nepodarilo zabezpečiť jeho cestovný doklad. Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že dňa 18.09.2015 pracovníci ÚPZC Medveďov po zaistení navrhovateľa vykonali osobný pohovor so zástupkyňou vedúceho diplomatickej misie Veľvyslanectva Irackej republiky so sídlom v Bratislave vo veci vystavovania dokladov. Zastupiteľský úrad Irackej republiky uviedol, že môžu vystaviť tzv. Laisser - Passer, ktorý je platný na 1 mesiac a slúži na návrat do krajiny pôvodu. Vo veci vyhostovania štátnych príslušníkov Irackej republiky zastupiteľský úrad uviedol, že v súčasnosti neexistuje žiadna prekážka, kvôli ktorej by nebolo možné realizovať prípadné vyhostenie do krajiny pôvodu.

Pracovníci vykonali viac krát s navrhovateľom pohovor za účelom zistenia totožnosti. Pri pohovoroch mu bol predložený osobný dotazník s otázkami smerujúcimi k zisteniu totožnosti. Počas pohovoru odmietol akúkoľvek spoluprácu a predmetné dotazníky nevyplnil.

Ohľadne totožnosti navrhovateľovej osoby ÚPZC Medveďov zaslal žiadosť o vykonanie lustrácie na území Iraku, a to prostredníctvom NÚ Interpol Bratislava. Do dnešného dňa však zariadenie nedisponuje novými skutočnosťami ohľadne totožnosti osoby.

ÚPZC Medveďov sa zaoberal otázkou vyhostenia navrhovateľa na územie Maďarska, no do dnešného dňa neeviduje žiadnu odpoveď v tejto veci, či príslušné maďarské orgány súhlasia s vyhostením na ich

územie. V prípade navrhovateľa príslušníci ÚPZC Medved'ov skúmali možnosť jeho vyhostenia na územie Bulharska a taktiež Turecka a v oboch prípadoch zariadenie bolo informované, že Iracká republika má vízovú povinnosť voči obidvom štátom a prípadný súhlas na vyhostenie je podmienený cestovným dokladom s vízom.

UPZC Medved'ov záverom konštatoval, že vzhľadom k tomu, že navrhovateľ s príslušníkmi UPZC Medved'ov nespôsobuje a nedisponuje žiadnym cestovným dokladom existuje reálny predpoklad, že v zákonom stanovenej lehote zaistenia, t. j. do 17.03.2016 rozhodnutie o administratívnom vyhostení vydané odporcom dňa 18.09.2015 č. PPZ-HCP-BB5-24-012/2016-AV nebude možné realizovať. Na základe uvedeného požiadal o predĺženie lehoty zaistenia navrhovateľa.

Z dôvodu, že zastupiteľský úrad v lehote zaistenia nevydal náhradný cestovný doklad navrhovateľovi, odporca aplikoval zákonom povolenú možnosť predĺženia doby zaistenia.

Zákon o pobyte cudzincov v ustanovení § 88 ods. 4 umožňuje policajnému útvaru okrem iného aj z dôvodu, že zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad cudzincovi predĺžiť dobu zaistenia maximálne o 12 mesiacov.

Nie je sporné, že zastupiteľský úrad nevydal navrhovateľovi napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia náhradný cestovný doklad. Preto pokiaľ odporca rozhodol o predĺžení doby zaistenia tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozhodnutia, pričom táto doba neprekročila po sčítaní doby zaistenia zákonom povolenú maximálnu dobu zaistenia, odporca aj s poukazom na okolnosti daného prípadu, ktoré spočívali v uprednostnení záujmu spoločnosti na ochrane verejného poriadku a bezpečnosti pred záujmami a právom jednotlivca na osobnú slobodu, a tieto okolnosti uprednostnenia pri kolízii dvoch práv aj náležite odôvodnil, rozhodol v súlade so zákonom.

Odvolací súd vo vzťahu k ostatným námietkam navrhovateľa odkazuje v podrobnostiach na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd na základe vyššie uvedených úvah konštatoval, že krajský súd dospel k správne záveru, keď napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil. Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými námietkami navrhovateľa a dospel k správne záveru, že rozhodnutie odporcu bolo vydané v súlade so zákonom, je riadne odôvodnené a odporca v ňom dostatočným spôsobom vyjadril svoje úvahy relevantné pre rozhodnutie o predĺžení doby zaistenia navrhovateľa.

Na základe uvedeného najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p. Navrhovateľovi, ktorý nemal v odvolacom konaní úspech, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.